

tillær vinde ved at henligge, og andre tage i Værdi, og man vil altsaa maaskee komme til et meget rimeligt og fornuftigt Resultat ved til Værdibedømmelsen af alle de Qvantiteter, man foresinder, at lægge til Grund de Priser, der ere betalte ved Indkjøbene. Man kan ogsaa følge en anden Fremgangsmaade, nemlig tage de Gjennemsnitspriser, som man hidtil har faaet ved Værdiberegning af disse Beholdninger. Endelig kan man fuldstændig see bort fra, hvad der foreligger i den Henseende, og lade Taxatorer med den Sagkundskab, som man forudsætter hos dem, taxere hver enkelt Artikel. Derved faaer man ogsaa et Resultat, som naturligtvis maa antages for at være rigtigt idag; thi de ville formodentlig taxere efter Dagens Priser. De ville f. Ex. sige: „For Olie er Prisen saa høi pr. Pot idag, og derefter beregne vi“; men imorgen er Prisen en anden, og altsaa bliver heller ikke dette Resultat mere betryggende end det, der vilde opnaaes paa de andre af mig antydede Maader; det giver ikke nogen usigtigere Værdibestemmelse af Beholdningen end de andre Fremgangsmaader, jeg har anført. Jeg tør imidlertid antage, at Dpfordringen her ikke skulde indeholde noget Obligatorisk for Marineministeriet med Hensyn til Fremgangsmaaden ved at konstatere Værdierne; jeg forstaaer Dpfordringen saaledes, at det overlades til Marineministeriet, naar det har undersøgt Qvantiteterne af Beholdningerne, da at følge en saadan Fremgangsmaade med Hensyn til Værdiberegningen, som det anseer for den meest hensigtsvarende. Det vil jo forøge Arbeidet meget betydeligt at skulle tilkalde Sagkyndige for hver enkelt Artikel, hvis Værdi skal taxeres, og, som sagt, noget aldeles Betryggende er der heller ikke i denne Fremgangsmaade. Den anden Deel af Dpfordringen gaaer ud paa at „træffe en saadan Ordning af sit Regnskabsvæsen, at Uoverensstemmelser mellem Beholdning og Regnskab fremtidig undgaaes.“ Jeg kan heller ikke have Noget imod, at denne Dpfordring udgaaer til Marineministeriet. Jeg troer imidlertid dog at kunne forsikre det høie Thing om, at der er truffet en saadan Ordning, at Uoverensstemmelse i Theorien vil være mulig. De Uoverensstemmelser, der herefter maatte ind-

træde, ville, saaledes som Regnskabet føres fra Begyndelsen af indeværende Finantsaar, kun kunne tilskrives Regnesfeil. Der følges nu den Fremgangsmaade, at hvad der udleveres fra Beholdningerne til Værftets Drift, altsaa det, der kommer ind i Brugregnskabet, udleveres for alle Artiklers Vedkommende med den samme Pris, til hvilken det er indkjøbt, og det vil let sees, at naar man consequent følger dette Princip, vil man ikke længere have saadanne Uoverensstemmelser mellem Beholdning og Regnskab, som man hidtil har haft. Man har forfikkret mig, at denne Fremgangsmaade er praktisk udførlig, hvorom jeg tilstaaer, at jeg har haft nogen Tvivl, men de Sagkyndige, som have dermed at bestille, have forfikkret mig, at den er fuldstændig udførlig. Jeg tør maaskee ved et Exempel gjøre det klart for de ærede Medlemmer, hvorledes man har tænkt sig, at man altsaa skulde gaae frem. Der er f. Ex. en vis ældre Beholdning af Olie, som er indkjøbt til een Pris, og der er indkjøbt en ny Beholdning til en anden Pris, og der er af den første Beholdning lad os sige 100 Potter til Rest til 32 $\frac{1}{2}$ Potten, og den anden Beholdning, som er indkjøbt senere, er 1000 Potter til 33 $\frac{1}{2}$ Potten. Naar der da udleveres 200 Potter, vil man altsaa beregne 100 Potter — dem, der ere til Rest — til den gamle Pris, 32 $\frac{1}{2}$, ligesom man i det Hele vil beregne til den gamle Pris, indtil den gamle Beholdning er udtømt, og de øvrige 100 Potter til den nye Indkjøbspris. Som allerede bemærket, jeg har troet at kunne forstaae denne Fremgangsmaade; er den praktisk, troer jeg, at den maa sikke os imod de paaftagede Uoverensstemmelser, som dog ikke have den Vigtighed, man har tillagt dem, men som — det maa jeg indrømme — have den Betydning, at de synes at svække Tilliden til Noagtigheden af Regnskabsførelsen i det Hele ved Marinen og ved Værftet, medens jeg troer, at enhver Tvivl i den Henseende ikke har nogen virkelig reel Grund. Jeg skal altsaa henstille til det ærede Thing, om det vil vedtage den første Deel af Dpfordringen, og skal med Hensyn til den anden Deel af Dpfordringen ogsaa udtale, at jeg ikke troer, at den behøves; jeg troer, at